

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה – לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

מתיקות הוינים

אל תחנה כאן!

בשבוע שעבר נסעתי לבקר את קרוב משפחתי ששכב בביתו כשהוא חולה, בדרך בקשו ממני לקנות לו חפץ מסוים הנצרך לרפואתו וכשנכנסתי לחנות התברר לי שמחירו של החפץ פלשל מאות וחמשים שקלים, קניתי אותו והמשכתי בניסיעתי.

בדרך חשבתי בלבי שבדאי קשה למשפחת החולה לשלם סכום כזה ושבדאי הם היו מעדיפים לחסך את ההוצאה הזאת, לכן עלה רעיון בלבי שלא לקחת מהם את עלות החפץ אלא להשאיר להם זאת כמתנה. מאידך חשבתי שגם לי הרי הסכום הזה אינו סכום של מה בכך וקשה לי לותר עליו, ואז נזכרתי בשבוע שקראתי בגליון מתיקות השבת [פרשת חיי שרה תשפ"א] ששמו: 'השמיכה שגנדה ארוחה וארוכה' המלמד שמוותו לא מפסידים אלא רק מרוויחים, והחלטתי שלא אקח מהם את עלות המוצר.

כשהגעתי לרחוב בו מתגורר החולה לא מצאתי מקום חניה ולכן חפשתי חניה ברחוב הסמוך ואכן שם מצאתי חניה נוחה, יצאתי מהרכב, נעלתי אותו, ואז... משהו מהקביש צופר לי מרכבו ואומר לי: תפנה מהר את החניה, זו חניה שלי! - 'אין כאן שום שלט מיוחד, זוהי חניה המיועדת לכל!' אמרתי. אך האיש היה נראה כעוס ונתקף מאד ואמר לי: 'תפנה מהנה את החניה, הבנת?'

בצור לי, נאלצתי להכנס לרכב ולפנות את החניה. המשפחה לחפש חניה חוזרת לרחוב שאליו אני צריך להגיע וגליתי ששם התפתה לי חניה נוחה בסמוך לביתו של החולה.

נכנסתי לביתו ובחסדי שמים זכיתי לקיים מצוות בקיור חולים מהדרת, הקב"ה זכה אותי לשלוח את החולה ולרומם את רוחו מאוד, וכשצאתי בניו בקשו לשלם

המשך המעשה בעמוד ד'

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

המטמון שאמור לגלות את... בנימין

זאת, שהרי ידעו שלא בכל יום מתרחש נס שכזה שמן השמים יפל מטמון לתוך שקם] כך היה להם להגן על בנימין ולדונו לכף זכות ולטעון שבדאי יוסף הטמין את הגביע בשקו כמו שלפני כן הטמין את הכסף בשקיהם.

החשד על בנימין

אך דא עקא, מצינו שכאשר שליח יוסף חשד באחים שנגבו את הגביע מיד הם הגנו על עצמם ואמרו "הן כסף אִשֶׁר מִצְאָנוּ בְּפִי אִמְתַּחְתֵּינוּ הֲשִׁיבֵנו אֵלָיךְ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְאִיךְ נִגְנַב מִבֵּית אֲדֹנָיךְ כֶּסֶף אוֹ זָהָב" אָבֶל כְּשֶׁהִגְבִיעַ נִמְצָא בְּאִמְתַּחַת בְּנִימִין הִתְהַפְּכוּ לְחֹשֶׁד בוֹ וְאָמְרוּ: "הֲאֵלֵקִים מִצָּא את עוֹן עֲבָדֶיךָ הִגְנוּ עֲבָדִים לְאֲדֹנָי גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הִגְבִיעַ בִּידוֹ"

כלומר שהאשימו את עצמם על מכירת יוסף והאשימו את בנימין על הגנבה, ולא דבקו בדרכם לטעון שלא יתכן שנגנב את הגביע מחמת שהכסף שהטמין באמתחותיהם מוכיח שגם כאן יוסף הטמין את הגביע בשקו של בנימין.

והסבה שהאחים חשדו בבנימין כנגב היא משום שמעקרא ראו שרחל גנבה את התרפים מאביה, שבאמת היא עשתה זאת כדי להפריש אותו מן העבודה וזה ושלאי יזיק ליעקב ומשפחתו על ידי כשופי התרפים, ואלו לאה אמם של רב השבטים לא ראתה סבה לנגב את התרפים מפני שהיא ראתה את נסי ה' שנתן לה את יעקב נגד כל הסכויים ולמדה מקף שלכן לא יכול להזיק מאומה על ידי תרפיו והשאירה לה את המלאכה להפרישו מהעבודה וזה, מה שאין כן רחל שראתה שלכן הצליח כניכול להזיק לה ולתת את לאה ליעקב א"פ שבחר בה (ברחה), לכן היא גנבה את התרפים.

מתחבני יהודה

והשבטים בני לאה חשדו ברחל שנגנבה את

"ויגש אליו יהודה... ידבר נא עבדך דבר באזני אדני". הנה בפרשה הקודמת מספר שיוסף הכניס לאחיו מטמונים באמתחותיהם בהחבא בלי לומר להם, וכשחזרו להשיבם אליו, אמר להם שמשמים הניחו להם את המטמונים האלו. ולכאורה צריך להבין מדוע לא נתן להם את הכסף בגלוי אלא הטמינו באמתחותיהם באופן שיחששו על עצמם שיחשדו אותם כנגבים?

ולאחר מכן יוסף הטמין את הגביע באמתחת בנימין וטען להם שהדבר היה גנבה ולכאורה נתן להם על ידי מעשה המטמונים פתרון פה להוכיח על עצמם שבדאי הם לא גנבו את הגביע כמו שאמרו: "הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחותינו השיבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנב מבית אדניך כסף או זהב" אם כן מה הטעם במעשה הפריע שעשה יוסף שלכאורה הפריע לו לאחר מכן במעשה הטמנת הגביע?

הצדיקים הזכים

ובהקדם, עלינו לדעת שהשבטים הקדושים היו רחוקים מקנאה ומשנאה ומה שנאמר עליהם בתורה שנכשלו בקנאה ושנאה זה היה בדקות גדולה אלא שהתורה מגדילה את מה שנחשב כחטא אצל הצדיקים, זה בבטיל שתי סבות א. כדי ששפיל להבין שהצדיקים הגדולים עשו את כל מעשיהם על פי ה', וכשם שלא חטאו בחטא הגדול שמפרש בתורה, כך לא חטאו גם בחטא הקטן המרמז באותו חטא המפרש בתורה. ב. ללמד אותנו – הפשוטי עם, שכל חטא שאדם עושה ונרמה לו כחטא קטן הרי שלמעלה הוא נחשב לחטא גדול.

ועתה יבאר שמעקרא יוסף החביא את המטמונים באמתחותיהם כדי לפתח לאחים פתח לדון את בנימין לכף זכות שפשם שהמטמונים נכנסו לשקיהם על ידי יוסף ושהשבטים בודאי הבינו

התרפים כדרי לדעת על ידם עתידות וכמו כן קשרו בבנימין בנה שגנב את הגביע על מנת לדעת דרכו עתידות. וכתוב במדרש שהם אמרו לבנימין 'גנב בן גנבת' והכו אותו על כתפיו עד שהוא נשבע להם שהוא לא גנב את הגביע.

ומוכא במדרש (מדרש אגדה), שהשטיבטם רצו להשאיר את בנימין במצרים ולעלות ליעקב, אבל יהודה בא ולחש באזנו של יוסף, כמו ש"ידבר נא עבדך דבר באזני אדני", שהיות שנעשה ערב לנער הוא מכרח להלחם עליו, כלומר שהיהודא טען שעשה 'תנאי בטעות' שלקח ערבות על בנימין, כי בן נח שגנב חיב מיתה, והסביר ליוסף, הרי אתה אמת שאתה ירא מה', וכעת אני דואג שלא אאבד את העולם הבא שלי אלו לא אקים את הערבות שלקחתי על עצמי שענשה 'והטאתי לאבי כל הימים' - בעולם הזה ובעולם הבא, וכן הסביר ששאר האחים לא נלחמים כי הם לא לקחו ערבות על בנימין.

הפריכה לטענות הצודקות
וכשנתבונן נראה שהיהודא טען טענות צודקות

מאוד, שיוסף שאל אותם האם יש להם אב או אח והם השיבוהו בישרות לכב וגלו לו את האמת, ולאחר מכן הביאו את בנימין אתם וכעת יוסף לוקח את בנימין אליו בעוד שהדבר יכול להמית את יעקב מרב צער. ואכן בפשטות ברור שהיהודא צדק בטענותיו שהרי כבר מעקרא אמרו האחים ליוסף שיעקב לא רוצה להוציא את בנימין מהבית "פן יקרֵאנו אֶסוֹן" ויוסף הכריח אותם להביאו אליו, וכעת לא ראוי לקחת מיעקב את הבן זקונים שלו עקב הגנבה שגנב, שהרי הגנבה לא היתה אמורה להתבצע לולי שיוסף הכריח את האחים להביא את בנימין אליו.

נסיון האחים

בפרט שיש לפרש שמה שהאחים פרושו שמה שיעקב לא רוצה להוריד את בנימין "פן יקרֵאנו אֶסוֹן" פרושו "פן יכשל בגנבה" כטבע רחל אמו שהאחים קראוה גנבת, אם כן כיון שלפי זה יעקב חשש מראש שבנימין יכשל בגנבה ולכן לא הורידו אל יוסף - הרי שאשמת גנבת הגביע ראוי להתלות ביוסף שהכריח את האחים להורידו אליו.

ואת כל ההנהגות הללו הצטער יוסף לראות שהאחים חושדים בבנימין ולא דנים אותו לכף זכות כפי שיוסף נתן להם פתחון פה לעשות על ידי המטמונים שהטמין בשקיהם וכל מה שהיהודא טוען להשיב את בנימין אינו בעבור בנימין אלא בשביל העולם הבא של עצמו (של יהודה), והיה מוכח שגם מה שהם עושים תשובה על מכירת יוסף אינה נובעת מחרטה על מעשה המכירה אלא רק מפני שרואים את אביהם שהוא מצטער מאכזבת יוסף וכמו שאמרו על בנימין שאינם יכולים להשאירו אצל יוסף רק מפני ש"נפשיו" של יעקב "קשורה בגנשו" אבל מצדם הם סבורים שראוי להרגו כי בן נח שגנב חיב מיתה.

ולכן בסמוך לזה ואחרי כל הצדק הנ"ל שלקאורה קים בדברי יהודה, יוסף לא יכל להתאפק, כי ראה שלא שנו כלום ממה שחשדו באמו מתחלה. והתודע לכל אחיו ואמר "אני יוסף העוד אבי חי" - האם אבי שמת מכך שאתם עדין דנים את רחל על כך שגנבה את התרפים, ומכך הם נקהלו מאוד כי אז הם הבינו למפרע את טעותם הגדולה והכל לפי רום דרָגָתָם.

הזעזוע הגדול ופתרונו

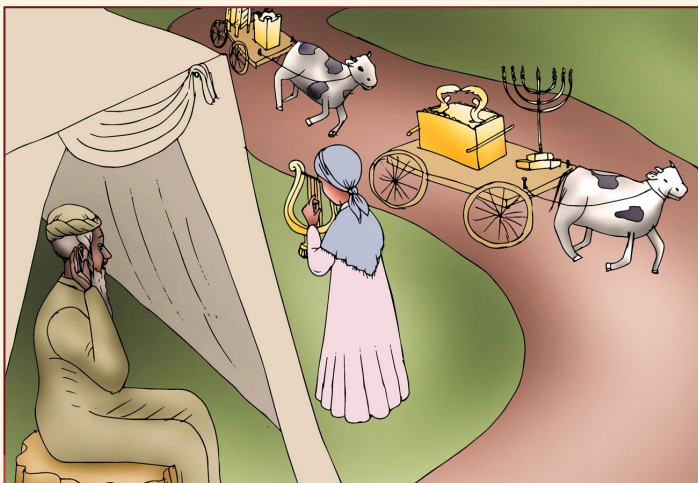
כהן ברדלא רעד כל ימיו וכל שפן שלנו יש מה לרעד ולשוב בתשובה כל עוד נר נשמתו דולק (עד מאה ועשרים שנה).

והעצה לזה היא בשתי דרכים השונים זה מזה, הראשונה היא: על ידי שאדם עורף בכל יום

ובאלו באחרים הוא מוצא חסרונות, וביום הדין יגלו לו ברנע אחד אמת שפתרוף את כל טענותיו עד עפר, ויודעזע לגלות שכל מעשיו נבעו מנגיעות אישיות, והחסרונות שמצא באחרים הוא עצמו לקוי בהם; ומכך אבא

איתא במדרש (ב"ר צג י) שאבא כהן ברדלא נבהל ואמר בשעה שלמד את הפסוקים האלו - 'אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה', כי פסוקים אלו מלמדים אותנו שאדם יכול להצדיק את מעשיו בטענות ובהצדקות רבות,

המתיקות שלאחר המרידות

בציור שלפנינו: נכר היאך שרח בת אשר מבשרת ליעקב אבינו שיוסף נמצא וכי הוא מלך במצרים לאחר שהתגלה לאחיו. מה היה הזעזוע של האחים בעת שיוסף התגלה אליהם?

והיאך לא נבא אנו לזעזוע כזה ביום הדין? על כך במאמר: 'המטמון שאמור לגלות את... בנימין' 'הזעזוע הגדול, ופתרונו'

בציור שבכותרת הגליון: אנו מבחינים ברכב שנעמק מסוּרַג המרפסת שגפלה עלי. מי, ובזכות מה נצל שהנזק הזה לא יקרה לרכבו?

ואיזה מריבה הסתתרה מאחורי הספור הזה? על כך במעשה שבמדור 'מתיקות הנסים'

רבנונו של עולם, רחם עלינו כי מינינו כצל עובר, ותשכטים תקדושים נבהלו מפניו של יוסף כאשר ראו שהמלכת אותו כי הדבר העיד להם שאמה בוחר בו, ומה שטרפוהו נבע ממדת הקנאה והשנאה שהיתה בהם לפי דרגתם הגדולה, והבינו שעשו במשך שנים רבות ככה שסברו שעשו טוב כמה שרדפו אותו - ואם קדושים כאלו נבהלו כשגלית להם את האמת שהיתה מסתרת מהם - מה נענה אנו ליום הדין.

אנא ה' וננו להתרחק מכל מדה רעה ולפרש מהבלי עולם הנה ובקרט לפרש ממדת הקנאה והשנאה וממדת הנכסיות טובה לקפיה, אלא נזכר בכל עת את הסובות הרבות שאמה מרעף עלינו אף על פי שהם תמידים, כמו חסד הנריאות, והנשימות התקינות שאמה נותן לנו, ועל ידי זה נתמלא באהבה שהיא תכלית כל עבודתך, אמן סלה.

לסלוח' כך גם יוסף, וכמו שהיה נכר בחושי שיוסף עסק לכלכל את כל הבני אדם בדומה לכהן שה' הוא לכלכל את כל ברייתו.

וטעות זו של השכטים היא גם לקח עבורנו ומלמדת אותנו להזהר לתת אמון מלא בה', שגם כאשר אדם נקלע לצרה חלילה לא יחשוש שהקב"ה רוצה ברעתו ח' אלא יבין שהקב"ה רוצה בתשובתו, וכאשר עשה תשובה יאמין שה' מוחל לו ולא שומר עליו שום כעס חלילה, כי ה' הוא מלך רחמן וסלחן למי ששב בתשובה ומתקן את דרכיו.

ויגש', שבאמת הם פרשה אחת גדולה המלמדת על גדולתו של יוסף שהיה עסוק הרבה להכיר את עצמו ולבקור את מצויו שהיה לפי רצון ה', שבזכות זה הצליח להציל את הכלכלה של מצרים על ידי טמינת האכל באדמה שהצליח בזה בזכות שהיוסמן בבור על ידי אחיו שרדפו אותו, ובכל זאת לא התרעם עליהם וכל שכן שלא התרעם על ה' חלילה, אלא היה חי בחשבון נפש ובודק את מצויו ומתבונן שמה אחיו צודקים במה שרדפו אותו והתבונן תמיד מה רצון ה' ממנו בכל מה שרדפו אותו אחיו ואחרים שרדפוהו בדרכים ובמצרים.

הנשפט שופט

ולאחר שהכיר את עצמו כראוי יכל גם להכיר את אחיו, שרק לאחר שאדם מכיר את עצמו הוא יכול גם להכיר את הסובבים אותו ולשפט את דרכיו כראוי. וכשאחיו הגיעו לפניו יוסף הבין שרצון ה' ממנו להביאם לידי תשובה על מה שעשו לו ולכן התנכר אליהם והערים לבקש מהם שיביאו את בנימין הקטן, כי ידע והכיר שאביו לא ישלח אותו וכעת הם יצטרכו למסר את נפשם עבורו וכהן יבינו את טעותם כלפי יוסף שלא מסרו את נפשם עליו, וכשהם הבינו את טעותם הם נבהלו מאוד.

ואמנם השכטים הכירו בכך שהם טעו במה שרדפו את יוסף, אבל עדן הם לא האמינו שיוסף הוא כל כך צדיק עד כדי שלא ינטר שגאה כנגדם ושלא ינקם בהם על מה שעשו לו. וכמו שמספר בפרשת ויחי, שהם אמרו "לו ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אותו", ולכן הם נגשו ליוסף ושנו דבריהם ואמרו שעקב אביהם בקש שלא ינקם בהם, ולא השכילו להבין שיוסף דבק במדותיו של ה' וכמו שה' הוא חנון המרבה

חשבון נפש ומתקן את אורחותיו, ועושה תשובה על השרש של החטאים שחטא, כי אם אדם עושה תשובה על חטאיו בלי לתקן את השורש של החטא ה'מטמן' בלבד שגרים למעשיו הרעים, הרי שהקער חסר והוא ימשיך להכשל באותם מעשים רעים מפני שהשאר בלבד את ה"שורש פורה ראש ולענה" ולא עקר אותו.

והשניה היא: על ידי שהאדם מערב בדעת עם הבריות שעל ידי זה בהכרח חבירו יעמידו אותו על טעותיו. ויש לפרש שלכן בארמית קוראים לזולת 'מר', כי החבר עושה לאדם מרירות בכך שמגלה לו את מרותיו המרירות, והנביא ישעיהו אומר: "הנה לשלום מר לי מר" שיש לפרש זאת שבתחלה האדם אומר 'שלום' לחברו ומתידד אתו, וסופו שהוא מקבל ממנו גם מרירות' של ביקורת ותוכחות.

חכים ביקורת

ולא די לאדם לעסק רק בחשבון הנפש בלי להיות מערב בדעת עם הבריות, כי אין אדם רואה נגעי עצמו' ואינו יכול להבחין בטעותיו כראוי, ואדם שזוכה שה' שולח לו אנשים הנדמים לו כאויבים שיוכיחו אותו על מעשיו - זוהי מתנה גדולה עבורו כדי שלא יטעה לחשב שהוא שלם במדות ואין בו שום דפי, וכשיעלה לבית דין של מעלה יוכיחו לו שם כמה טעה ונכשל במדות רעות.

וגם אם האדם יודע עם עצמו שהדברים שאחרים מוכיחים אותו עליהם אינם נכונים, בכל זאת עליו לקבל את התוכחה ולהבין שיתכן שה' שולח לו את התוכחה הזאת כדי שבעתיד לא יכשל בכאלו טעותיו.

ואת כל זה אנו לומדים מפרשיות וישב מקץ

מתיקות המלך שמרגיש שאינו ראוי למלוכה

לא מודרו לבקש...

ומיד בזמן שה' אומר לו "שאל מה אתן לך" הוא לא הודרו לבקש את בקשתו שה' יתן לו "לב שומע" אלא הקדים לדבר דברי הודאה והכרת הטוב לה' ואמר: "אתה עשית עם עבדך דוד אבי חסד גדול כאשר הלך לפניך באמת ובצדקה ובישרת לבב עמך ותשמר לו את החסד הגדול הזה ונתת לו בן יושב על כסאו כיום הזה" כי שלמה היה דומה לאביו הגדול - דוד מלכנו - שהרגיש שיש לו הכל, כמו שאמר יעקב אבינו "יש לי כל".

הקב"ה בא לשלמה בחלום הלילה ואמר לו: "שאל מה אתן לך" ושלמה היה מסור בכל עת לה' יתברך והרגיש שאינו יודע מה טוב לו, ובכל עת קרה אל ה' שלימדו דעת מה לבקש ממנו ומה עליו לעשות. לכן אמר לפני ה': "אתה המלכת את עבדך תחת דוד אבי ואנכי נער קטן לא אדע צאת ובא" שבוך נתגלתה ענותנותו הגדולה שהרגיש שהוא קטן בשביל התפקיד הגדול של מלוכה, ומאידך הוא מדבר מגדלתם של עם ישראל באומרו: "ועבדך בתוך עמך אשר בחרת עם רב אשר לא ימנה ולא יספר מרב".

ושלמה מלכנו גילה זאת בעצמו שהקסם והנהגה אינם העקר ואדם יכול להיות עשיר גדול והעשירות עומדת לו בעזרכו, לכן לא בקש מה' עשירות וכן לא בקש אריכות ימים, משום שידע שגם אריכות ימים בפני עצמה יכולה להיות לעוכר של האדם, שכן אם האדם מתנהג שלא כראוי הרי שאריכות ימיו מעמיקה לו את הגיהנום רח"ל; לכן בקש חכמה שהיא הבקשה הטובה ביותר, שהרי החכמה כוללת את כל הטובות וכלול בה גם בריאות, כי אם אדם חולה, שכלו אינו מתקן ואינו שלם, אם כן כשבקש חכמה בקש גם בריאות.

לא כל אחד יכול לשפוט!...

ושלמה לא בקש שאוביבו יפלו לפניו אלא בקש "ונתת לעבדך לב שמע לשפט את עמך להבין בין טוב לרע" - שיהיה לו שכל להבין משפט. וכלול בבקשה זו שיהיה לו שכל לשפוט גם את עצמו ולהבין במה נכון להשקיע את הזמן ולהבין שלא ראוי להשקיע את הזמן להרבה מומן שהרי האדם לא נצרך בימי חייו להרבה מאוד מומן, ומה שהאדם אוסף לעצמו הרבה מומן בשביל בניו הוא אסף ואינו חכם בכה, כי מדוע יבזבז את זמנו עבור בניו ולא ידאג בזמן הזה לטובתו הנצחית.

את רחובות העיר שהם שוממים כמו בשעה שלוש בלילה, בגלל הפחד מנגיף הקורונה שמוזיק שם שבועות יותר מבארץ הקדש, ובהנה התקדמו דבריו של מורי ורבי הכהן הגדול ר' אביגדור מילר וצוק"ל שאמר שעתידה מנהטן להיות שוממת'.

על כל פנים דבריו של אותו עשיר מוסר מלמדים אותנו שהעשירות הגדולה של האדם היא להיות בריא ושלם, שהרי אותו אדם הוא בעל מומן ונכסים רבים ואין לו שום חיות מקף וכל החיות שלו היא רק מבריאותו ומעצם קיומו בחיים, כי רק לפני כמה חדשים כלם כבר חשבו שאין לו סכומים לחיות מפנין שהוא היה למשך שלשים ושלש יום עם מכשירי הנשמה.

מה מועיל הכסף?!

ובאותם זמנים קשים לא הועיל שום כסף וזהב כדי לרפאות אותו מחליו והכסף שלו גם לא הועיל אפילו לתת לבני משפחתו לכל הפחות לראות אותו ולעמד ליד מטת חליו, ובאותם זמנים עצתי לבני משפחתו של החולה שלא להסתפק באמירת תהלים בלבד אלא לעסק בעקר בתקון המצעים ובעקר בדברים שבין אדם לחברו, שהרי מטרת התהלים היא להכיר בחסרונות שבדנו ולתקנם.

בדידי הנה עובדא ששוחחתי בערב שבת שעברה - פרשת מקץ תשפ"א עם יהודי קר עשיר גדול מארצות הברית שעבר את נגיף הקורונה בצורה קשה ובחסידי שמים ובנסים גמורים הוא יצא לחיים, וכיום רגלו האחת לא מתפקדת.

שאלתי בשלומו, והוא השיב בשמחה שחסידי גדולים עליו. התענינתי מה מצב רגלו, והשיב שאינה מתפקדת; התענינתי בנימה של רחמנות האם עדיו שיש לטפל ברגל ולרפאותה? ואז הוא החל לזעק ולומר: 'הרי יש גנופי כל כך הרבה חסדים וטובות שעשה עמי ה' יתברך ואיך אסתפל על החסרון שברגלי האחת?!' וכמספר בספר צידה לדרך (דף ר"ע"א): על אדם שראה חסיד אחד שהוא מכה ברגלו ואמר לו: אני חס על המכה שברגליך אמר לו אותו חסיד: אני מתוזה טובה לבוראי שלא נתנה בעיני.

מנהטן שוממת!

ואכן רק 'בעל מוסר' - 'בעל יסורים' שכזה - יכול להבין בשלמות את הערך של בריאות הגוף אף על פי שחלק מגופו לא מתפקד, והחכמה היא להעריך את בריאותנו בלי סבל. לאחר מכן הוא ספר לי שהוא נצרך לפעמים להגיע ל'מנהטן' לצורך רפואתו והוא רואה

המשך מתיקות הגיסים

נזק מאוד, השמשה הקדמית נשברה והמקסה של המנוע נמעה...
כמוכן לא שמחתי מצערו של אותו אדם אבל הודתי לה' שהציל אותי, והבנתי היטב שעמדה לי זכות היותי על סכום אותו חפץ להנצל מהקסד ומעגמת נפש גדולה שכזאת, מלבד מה שהרווחתי לעולם הבא - את המצוה של בבור חולים וצדקה.
ג. פ. ירושלים

משם, והנה להפתעתי התגלה לעיני דבר נורא: המקום שבו חניתי באותו רחוב היה סמוך לבנין שנעשו באחת מדירותיו שפוצים במרפסת, והנה הפועלים חתכו את הסורגים של המרפסת לצורך השפוז הנדרש וארע להם תקלה שהסורגים נפלו מטה, והם נפלו בדיוק על מקום החנייה שבו חניתי בתחלה שהיה מכון כנגד אותה מרפסת. כמוכן, הרקב שחנה שם [שבגליו פינו אותי מהחנייה הזאת]

לי את עלות המוצר שקניתי לו ואני השבתי להם שאיני מענין לקבל את הכסף, וכשראיתי שהדבר לא נעים להם אמרתי להם שקניתי את המוצר מכספי מעשרות, הם כל כך שמחו וברכו אותי יחד עם החולה שלא אדע לעולם משום צער.

יצאתי מביתם כשאני שמח מהמעשים הטובים שעשיתי היום, עליתי לרכבי, וכדי לצאת מהשכונה עברתי דרך הרחוב שבו חניתי לפני כן וגורשתי

חדושים לזתוקים

עקב פניות רבות לשליחת תשובות על החדושים, נתן לשלח את התשובות רק לכתבת: 788595@gmail.com (חדש!) עד יום שלישי בצרור שם, כתבת ומספר טלפון: העונים נכונה ופנסו להגדרה על מתנה יקררית.

שם הזוכה מפרשת 'מקץ': חיים אגשל רוס, ירושלים.

להבין יותר מאתנו, ומדוע? ה. מה היא מטרת אמירת התהלים? ו. מהו הפרוש המתודש בגליון זה על מאמר חז"ל: 'לא חלי ולא מרגיש'? ז. מה היתה מטרתו של יוסף בכך שהעביר את הכסף לאמתחות אחיו בהחבא ולא בגלוי

התשובות נמצאות בתוך גליון זה.

- א. מה הם שני הדרכים הנוגדים זה את זה המועילים שלא לבוש ביום הדין ומדוע לא די באחד מהם? ב. מה היה החסרון בכך שיוסף בקש משו המשקים שיזכירו לפני פרעה [לפי דרשתו הנצלת] (ב' פרושים)?
- ג. מדוע שלמה לא בקש "לב שמע" מיד ברגע שה' אמר לו "שאל מה אתך לך"?
- ד. מה מטבע הדברים רק בעל יסורים יכול